

Ivanhoe

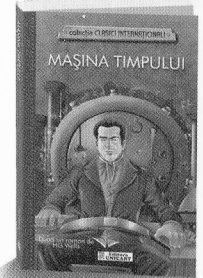
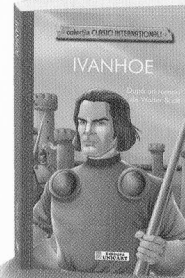
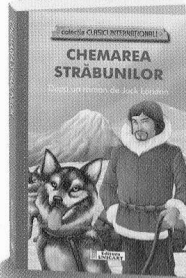
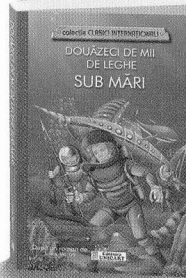
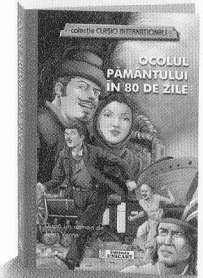
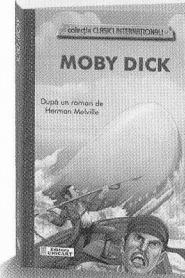
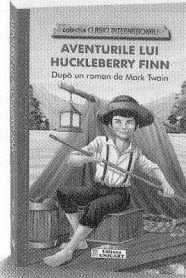
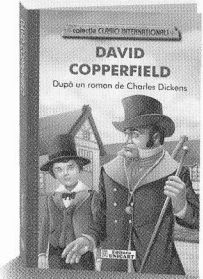
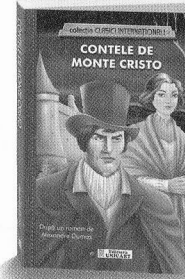
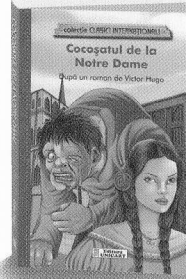
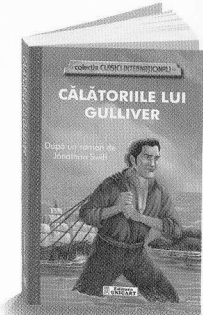
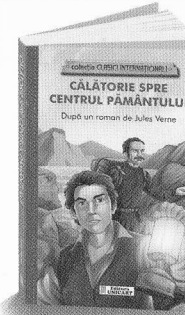
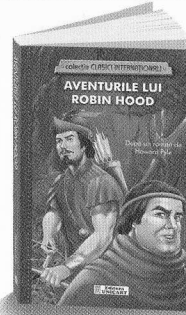
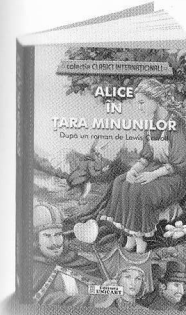
După un roman de Sir Walter Scott

Despre stilul clasic se vorbește în contextul unei opere literare sau de artă și este considerat unul dintre cele mai multe ranguri, ce dă lucrării o calitate deosebit de importantă. *Ivanhoe*, publicat în 1820, este o excelentă creație a lui Sir Walter Scott. Acesta s-a născut în 1771 la Edinburg, Scoția. A fost fiul avocatului Walter Scott și al lui Anne Rutherford Scott, o femeie interesată de societate și literatură. Numai cinci dintre cei doisprezece copii ai cuplului au supraviețuit, iar Walter a reușit cu greu să scape de moarte la o vârstă înaintată din cauza unei răni care s-a îmbolnăvit de poliomielită, ce l-a lăsat paralizat pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, și-a pus să realizeze ceva extraordinar în domeniul literaturii la începutul secolului al XIX-lea și a devenit unul dintre cei mai reușiți scriitori ai timpului său. În 1819, după ce a capturat în timpul Crucișărilor un războinic și l-a transformat în vătărat, un jehon, fratele său Richard, îi ajută, în încercarea de a-l lua înapoi în țară, să se lupte cu jehonul și să-l transforme în cavaler. Povestea este prezentată într-un ritm alert, ce face cititorul să sufere la gândul pe tot parcursul cărții.

Cuprins

1. Capturarea lui Richard	7
2. Philip și Rebecca	16
3. Loialul Gurth	24
4. Prințul și Fitzurse	34
5. Sosirea alaiului la Torquilstone	49
6. Rebecca și Bărbatul Mascat	57
7. Sentimentele Rebeccăi pentru Ivanhoe	66
8. Ivanhoe este rănit	82
9. Ivanhoe, Gurth și Wamba	91
10. Ivanhoe dispăre	106
11. Povestea morții lui Athelstane	128
12. Ivanhoe renunță la ambiție	148

colecția CLASICI INTERNAȚIONALI

Despre autor

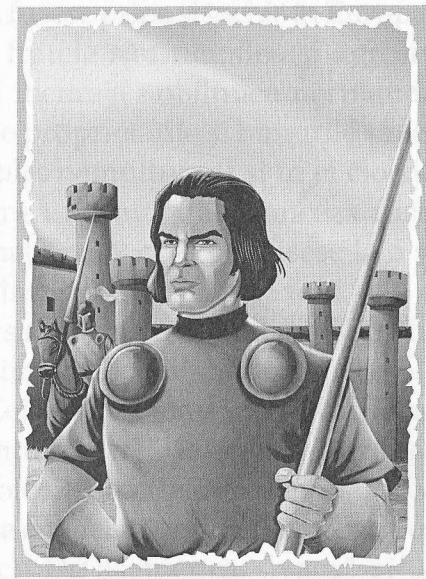
Despre scrierile clasice se vorbește în contextul unei opere literare sau de artă și este considerat unul dintre cele mai importante tanguri, ce dă luctării o calitate deosebită de importantă. Romanul publicat în 1820 este o creație a lui Sir Walter Scott. Acesta a născut în 1771 la Edinburgh, Scoția. A fost fiul avocatului Walter Scott și al lui Anne Rutherford Scott, o femeie interesată de societate și literatură. Într-un cinci dintre cei doisprezece copii ai cuplului au supraviețuit, iar Walter a fost cel mai mare și singurul moare la o vârstă pușcă. Când avea doar doi ani, s-a îmbolnăvit de poliomielită, ce l-a lăsat paralizat pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, părinții sa pentru a realiza ceva extraordinar în domeniul literaturii l-au învățat alina de peniță și hârtie. În 1802 a devenit avocat, la 21 septembrie, 1832. În domeniul literar a scris deosebit de bine. În 1817 a devenit membru al Academiei de Literatură din Edinburgh. În 1820 a scris romanul "Ivanhoe" care este unul dintre cele mai cunoscute și apreciate. Romanul este o povestire de aventură și istorie, care se desfășoară în Anglia în timpul Cruciadelor. Într-un moment de tranziție, vecinii în arestau, iar John, fiul lui Richard II ajută, în încercarea de a-l lăsa pe tron. Ivanhoe formează o alianță și se luptă cu John. Povestea este prezentată într-un timp trecut, de timp cititorul cu sufletul la gură pe un parcursul cărții.

După un roman de Sir Walter Scott

Ivanhoe

S

Capitolul 1

Capturarea lui Richard

Scott își începe povestea cu descrierea Angliei în secolul al XII-lea. Ținuturile altădată stăpânite de saxoni erau acum sub dominația nobilimii normande. De asemenea, regele normand Richard I, care era corect cu supușii săi saxoni, fusese prins și închis în Europa. În absența lui, John, fratele său nemilos și agresiv, preluase puterea și încuraja nobilimea normandă, ce prăda cu cruzime proprietățile și bunurile saxone. Saxonii erau complet nemulțumiți și în ei clocotea ura față de nobilimea normandă. Franceza fusese impusă ca limbă națională, ceea ce dusesese la o și mai mare prăpastie între normanzi și saxoni.

Conversația dintre Wamba și Gurth dezvăluia exact sentimentul de nemulțumire ce plana asupra Angliei. Cei doi discutau modificările aduse limbii lor. Cuvântul „vier”, de origine anglo-saxonă, mai putea fi folosit doar pentru animalul viu. Atunci când acesta era ucis și servit, devenea „porc” (cuvânt francezesc). De asemenea, „vaca” și „căprioara” deveneau „vită”, respectiv „vânat” când era vorba despre carne. Câinilor le fuseseră scoase ghearele de la labele din față, conform unei noi și crude legi normande. Schimbările le păreau caraghioase celor

doi bărbați, cărora le displăcea faptul că normanzii puseseră stăpânire asupra lor.

Deși atât Gurth cât și Wamba erau servitori saxoni, aceștia erau foarte diferiți unul de celălalt. Wamba era bine îmbrăcat, în vreme ce Gurth avea haine ponosite. Treaba lui Wamba era să distreze oamenii, iar cea a lui Gurth era să păzească porcii. Cu toate acestea, ambilor bărbați le displăcea nobilimea normandă. Când auziră călăreți normanzi apropiindu-se, încercară să îi evite.

La scurtă vreme, călăreții ajunseră la ei. Cel mai important din grup era un călugăr, îmbrăcat cu haine mai alese decât permitea ordinul din care făcea parte. Purta o robă lungă și fină, cu mânecile împodobite cu blană. Împreună cu el mai călătoreau un frate mirean pe un cal superb și un om cu piele măslinie, îmbrăcat cu un veșmânt ce îmbina straietele monahale cu cele de luptă. Îi însoțeau doi paji și alți doi oameni cu piele închisă la culoare, din Orient. Wamba îl recunoscuse pe călugăr ca fiind starețul mănăstirii Jorvaulx sau Starețul Aymer, cunoscut pentru comportamentul său nepotrivit.

Vorbind într-un amestec de franceză și saxonă, principalul mijloc de comunicare între clase, starețul îi întrebă pe Wamba și Gurth dacă știau pe cineva care ar fi putut să le ofere o noapte de cazare. Wamba răspunse în glumă că ar fi putut merge la un schit, dar starețul insistă să meargă la niște mireni. Micul nobil local se numea Cedric, astfel călătorii cerură să le fie arătat drumul către casa lui. Gurth încercă

să evite un răspuns, aducând scuze. Unul dintre bărbați îl amenință pe Gurth, așa că starețul își încercă norocul cu Wamba. Acesta le dădu indicații greșite, iar grupul plecă la drum. Pe Gurth nu îl deranjă înșelătoria lui Wamba, deoarece se temea de reacția starețului la vederea domniței Rowena și la scandalul care s-ar fi putut isca între călători și Cedric.

Grupul vorbea în limba franco-normandă, discutând ceea ce tocmai se întâmplase. Bărbatul cu ten măsliniu, cavaler templier, îl întrebă pe stareț de ce fusese atât de îngăduitor cu cei doi. Starețul îi spuse că dacă ar fi pedepsit slujitorul, ar fi stricat relația cu stăpânul său.

- Este un om mândru, curajos, pizmaș și artăgos, un dușman al nobililor și chiar al vecinilor săi, Reginald Front-de-Boeuf și Philip Malvoisin, care nu sunt niște copii neputincioși, explică starețul. Este un strașnic luptător pentru drepturile neamului său, atât de mândru că se trage din Hereward, renumitul luptător al Heptarhiei saxone, încât a fost supranumit Cedric Saxonul și se laudă că aparține unui neam din care mulți alții încearcă să-și ascundă apartenența, pentru a nu cădea pe umerii lor o parte din *vae victis* sau poveri impuse asupra învinșilor.

Cavalerul templier vorbi apoi despre domnița Rowena și despre dorința lui de a o vedea pe frumoasa femeie. După părerea lui, starețul era un cunoscător într-ale frumuseții, astfel că interesul acestuia crescuse și mai mult. Se temea de tatăl ei, dar

starețul îi spuse că Cedric nu era părintele său, ci că Rowena provenea dintr-o familie de viță nobilă. Era totuși înrudită cu Cedric, iar acesta era tutorele ei. Cei doi bărbați puseră apoi rămășag pe frumusețea domniței.

Ajunseră la o răscruce de drumuri și nu își mai putură aminti calea. Găsiră un bărbat ce zăcea pe drum și îi cerură să le arate pe unde să meargă. Acesta îi călăuzi pe drumul cel bun și curând ajunseră la Rotherwood. Castelul era apărat de șanțuri și ziduri, iar cavalerul templier sună din corn în fața porții.

În castelul Rotherwood, căminul lui Cedric, masa era așezată pentru cină. Sala era destul de rudimentară, cu un acoperiș de paie și pardoseală de lut. Fumul din coșuri intra deseori în încăpere, dar simplitatea sa se potrivea cu cea a epocii saxone. Pe o porțiune, pardoseala era puțin mai înaltă, iar acela era locul familiei și al oaspeților importanți. Cedric Saxonul stătea pe acea platformă, enervat de faptul că cina fusese întârziată. Deși avea șaiszeci de ani, Cedric era un bărbat puternic și solid. În ochii lui se vedeau mândria și invidia, deoarece își petrecuse viața luptând pentru afirmarea unor drepturi ce erau veșnic în primejdie, iar firea hotărâtă și bătaioasă a bărbatului era neconținut în alertă, din cauza acelei situații.

Se îmbrăca după portul saxon, o tunică împodobită cu blană ieftină și sandale precum cele ale țărănilor. Erau mai mulți servitori ce roiau prin sală și mai

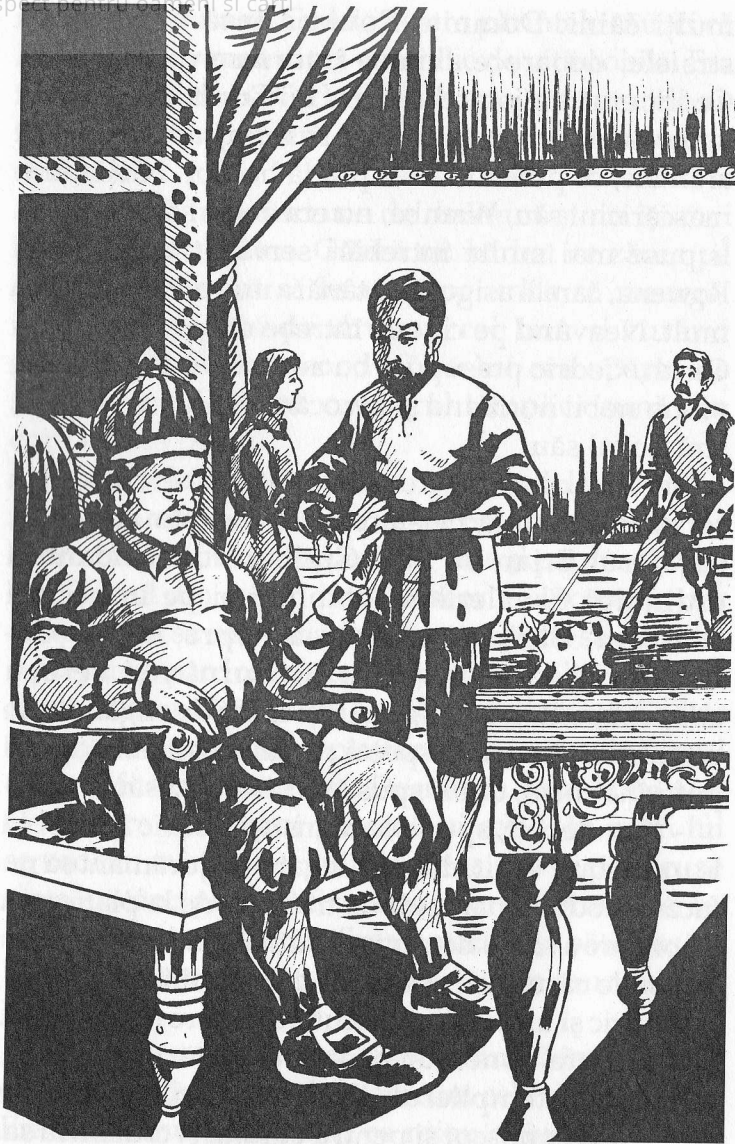
mulți câini. Domnița Rowena încă își schimba straietele, deoarece abia se întorsese de la slujbă. Cedric era îngrijorat din cauza lui Gurth, care încă nu ajunsese. Porcarul trebuia să se îngrijească de multe animale, ce puteau cădea pradă hoților. Nici măcar măscăriciul său, Wamba, nu era acolo să îl distreze. Îi puse mai multe întrebări servitoarei domniței Rowena, care îl asigură că tânăra nu va întârzia prea mult. Neavând pe cine să întrebe despre Wamba și Gurth, Cedric presupuse cu amărăciune că îi luase vreun nobil normand și invocă numele lui Wilfred, strămoșul său.

Sunetul cornului trezi castelul Rotherwood. Un servitor îi anunță pe starețul Aymer din Jorvaulx, cavalerul Brian de Bois-Guilbert, comandant al ordinului Cavalerilor Templieri și pe însoțitorii acestora. Bărbații călătoreau spre Ashby-de-la-Zouch, unde se ținea un turnir, și cereau adăpost pentru o noapte. Deși iritat de rugămințile călătorilor, Cedric respectă regulile ospitalității și îi pofti înăuntru, dar îi spuse servitorului său:

- Hundebert, spune-le că însuși Cedric ar dori să le ureze bun venit, dar este legat prin jurământ să nu facă niciodată mai mult de trei pași de la platforma de onoare a sălii sale pentru a întâmpina vreun străin în vinele căruia nu curge sângele nobilimii saxone.

Cedric și un servitor discutară despre noii oaspeți. Starețul era cunoscut pentru desfătările trupești, la fel ca și templierul. Dar Bois-Guilbert era de asemenea cunoscut și pentru curajul și cruzimea sa.

Așa le povestiseră ceilalți soldați care se întorseseră din Palestina. Elgitha, menajera domniței Rowena, îi spuse toate acestea lui Cedric cunoscând interesul acestuia în legătură cu situația din Palestina. Dar Cedric se supără, gândindu-se la fiul său cel sfidător. Vru să-i întrebe pe călători despre acesta, dar se hotărî că un asemenea fiu nu ar mai putea însemna nimic pentru el.

Capitolul 2

Philip și Rebecca

Pentru masa de seară, atât starețul cât și cavalerul templier, Bois-Guilbert, își puseră niște straie chiar mai speciale. Erau urmați de însoțitorii lor și de bărbatul care îi călăuzise, ce părea un servitor. Cedric făcu cei trei pași în întâmpinarea lor, iar starețul îl critică pentru încăpățânarea lui. Gazda își așază oaspeții pe două scaune puțin mai joase decât al lui.

Atunci se întoarse și Gurth, care fu întâmpinat de Cedric, mânios și în același timp ușurat. Wamba îi luă apărarea lui Gurth, dând vina pe situația cu câinele Colț pentru întârzierea lui. Nobilul normand Philip de Malvoisin îi smulsese câinelui ghearele din față, după cum era obiceiul conducătorilor în acea vreme. Acest lucru îl înfurie pe mândrul Cedric, care atrase atenția oaspeților către masa îmbelșugată.

Apoi intră domnița Rowena, iar cavalerul templier îi șopti starețului că își câștigase pariul - era superbă. Femeia avea pielea albă și ochi albaștri, iar caracterul nobil i se citea pe față și mișcări. Rochia și bijuteriile îi completau frumusețea neasemuită. Aceasta observă cum cavalerul se uita la ea și își trase vălul peste față. Cedric văzu scena și îi atrase atenția cavalerului templier. Starețul îi invită apoi pe domnița și pe Cedric la turnir, dar bărbatul nu își

